

PAN RZĄDZI

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Ps 93,1.

Zakres studium: Ps 8; 100; 97; 75,2-11; 105,7-10; Ga 3,26-29; Ps 25,10.

Wprowadzenie: W tym tygodniu przyjrzymy się pięciu aspektom Bożego panowania przedstawionym w *Księdze Psalmów*. Przekonamy się, że psalmy podkreślają następujące pięć punktów: (1) Podstawą władzy Boga jest Jego dzieło stworzenia. Pan jest Stwórcą Nieba i Ziemi (Rdz 1,1) orz ludzkości (Rdz 1,26). (2) Na podstawie biblijnej prawdy psalmiści głoszą, iż Jahwe jest Władcą nad całym światem i wszystkimi narodami. (3) Władza Pana jest nierozzerwalnie związana z Jego dziełem jako Sędziego. (4) Jako Sędzia Bóg broni swój lud ze względu na przymierze, jakie zawarł ze swoimi wiernymi. (5) Bóg jest wierny regułom swojego przymierza, gdyż prawo Jego przymierza jest podstawą Jego królowania. Jak się przekonamy, te pięć punktów ściśle wiąże się ze sobą nawzajem.

Część II: Komentarz

Bóg jako Stwórca

Ps 8 można podzielić na dwa wątki: Po pierwsze, Bóg jest Stwórcą (Ps 8,2-4), a po drugie, ludzie są koroną Jego ziemskiego stworzenia (Ps 8,5-8). Te pojęcia są obwarowane na początku i na końcu psalmu tym samym wersem: „Panie, władco nasz, jak wspaniałe jest imię twoje na całej ziemi!” (Ps 8,2.10). Taki zabieg literacki nosi nazwę inkluzji.

Nie możemy przeoczyć znaczenia dzieła stworzenia w nauce *Pisma Świętego*. Izajasz na podstawie argumentu, iż Bóg jest Stwórcą, obala podstawy wiary w bożki (Iz 40,12-31). Podobnie psalmista posługuje się rozumowaniem uznającym Jahwe jako jedynego Władcę Nieba i odrzucającym bałwochwalstwo (Ps 115,1-8; 95,3-5.7; 96,5). Dzieło stworzenia jest podstawą królowania Boga. Jest także podstawą naszego oddawania czci Bogu (Ps 100,3-5). Stworzenie jest także powodem świętowania soboty (Rdz 2,1-3; Wj 20,8-11), a siódmy dzień tygodnia jest przypomnieniem stwórczej mocy Boga. Na tym tle lepiej rozumiemy przesłanie Ap 14,7: „oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód”. Głoszenie tego przesłania nabiera szczególnego znaczenia w naszych czasach, w których wróg wpoił ludzkości relatywnie nowszy etiologiczny paradygmat życia, mianowicie ewolucjonizm.

Bóg jako Król

Bóg stworzył wszechświat, więc wszystko należy do Niego. Zatem Bóg jest prawdziwym Władcą. „Pan jest królem. (...) Mocno stoi twój tron od dawna, Tyś jest od wieczności” (Ps 93,1-2).

Ps 97 trafnie podsumowuje przesłanie Bożego królowania:

1. „Pan jest królem” (Ps 97,1). Wiele psalmów wywyższa Boga jako Króla (Ps 47; 93; 95-99).
 2. Bóg występuje w otoczeniu żywiołów przedstawionych jako: chmury, ciemność, ogień, błyskawice, ziemia, góry i niebiosy (Ps 97,2-6). Te zjawiska naturalne i potęga stworzenia świadczą o wielkości Króla królów, który budzi nasz podziw i cześć.
 3. Bezwstyd bałwochwalstwa jest zdecydowanie potępiony jako przeciwieństwo oddawania czci Bogu (Ps 97,7).
 4. Dzieci Boże chwalą Boga i radują się Jego sprawiedliwym sądem (Ps 97,8-9).
 5. Miłość do Boga inspiruje wierzących do „nienawidzenia zła” (Ps 97,10). Pan strzeże i wyzwala swój lud z rąk bezbożnych. Są to powody, by radować się i oddawać dziękczynienie Bogu (Ps 97,11-12).
- Bóg jako Król jest źródłem pokoju i ufności Jego dzieci. „Potężny jest król, który miłuje prawo; tyś ustanowił, co prawe, ty sprawujesz sąd i sprawiedliwość w Jakubie” (Ps 99,4). Ponieważ Bóg jest Królem całej Ziemi, powinniśmy radować się i „śpiewać rozumnie” (Ps 47,8 BG; zob. także w. 2-7).

Bóg jako Sędzia

Pan jest Sędzią, ponieważ jest Władcą. W starożytnym Izraelu król wydawał wyroki sądowe w sprawach dotyczących przestrzegania prawa (zob. Dawid [2 Sm 14,1-23]; Salomon [2 Krl 3,16-28]). Tak więc funkcja króla-sędziego była znana w tamtych czasach. Kiedy Izraelici słuchali psalmistów śpiewających pieśni o Panu jako Sędzi, bez trudu rozumieli tę koncepcję. Ps 75 stwierdza, że Bóg jako nasz Sędzia „sądzi sprawiedliwie” (Ps 75,3). Zatem nie musimy się obawiać Jego działania jako Sędziego, o ile nie jesteśmy po stronie zła. „Przed obliczem Pana, bo idzie! Zaiste, idzie, by sądzić ziemię. Będzie sądził świat sprawiedliwie, A ludy według swej wierności” (Ps 96,13). Celem sądu Bożego jest poniżenie jednych (bezbożnych [Ps 75,5-6]) i wywyższenie

drugich (wiernych [Ps 75,2-3; 75,8]). Ta sama zasada działa w związku z sądem śledczym w Dn 7: Bóg ukarze mały róg (Dn 7,26) i uniewinni swój lud (Dn 7,22).

Wierni cieszą się Bożym sądem (Ps 75,10) nie dlatego, by radością ich unieść unicestwienie bezbożnych, ale dlatego, że Bóg jest wierny Jego obietnicom i ratuje niewinnych (zob. Ap 19,2). Pod koniec Ps 75 znajdujemy pojęcie Bożej wierności i wyzwolenia: „I połamię wszystkie rogi bezbożnych, lecz rogi sprawiedliwych podniosą się” (Ps 75,11).

Bóg przymierza

Na starożytnym Bliskim Wschodzie przymierze było umową zawieraną zazwyczaj między królem a jego wasalem. Ta umowa obejmowała obowiązki wasala warunkujące pozostawanie pod ochroną suzerena. *Stary Testament* zastosował to świeckie pojęcie przymierza do więzi Królem Niebios a Jego ziemskimi wyznawcami. „W ramach starożytnych bliskowschodnich traktatów wielki król składał wasalowi dwie obietnice: po pierwsze, że zaatakuje wasala, jeśli ten zbuntuje się przeciwko niemu; po drugie, że będzie bronił wiernego wasala przed atakami wrogów” (Tremper Longman III i Raymond B. Dillard, *An Introduction to the Old Testament*, Grand Rapids 2006, s. 260). Zrozumienie tej koncepcji budzi ufność w wierzących, gdyż w ten sposób dowiadują się, że mogą polegać na zapewnieniu Bożej ochrony.

W tym kontekście Jahwe jest przedstawiony w *Księdze Psalmów* jako Wojownik. Ps 7 to modlitwa przed bitwą. Psalmista prosi Boga o interwencję na rzecz Jego ludu (Ps 7,2-3). Psalmista ucieka się pod opiekę Boga i prosi o pokonanie Jego wrogów (Ps 7,5-10). Bóg jest obroną psalmisty (Ps 7,10), co przywołuje albo ideę twierdzy, albo tarczy. Bóg, Boski Wojownik, jest przedstawiony jako władający mieczem, łukiem i strzałami, „bronią śmiertelną” (Ps 7,13-14). Przygotował On pułapkę na swoich wrogów (Ps 7,16).

Bóg prawa

Ponieważ Bóg jest sprawiedliwym Władcą, „pamięta wiecznie o przymierzu swoim, o słowie, które dał tysiącnym pokoleniom” (Ps 105,8). Podstawą przymierza jest prawo Boże. Tak więc nie przypadkiem jednym z głównych tematów *Księgi Psalmów* są przykazania Pańskie (zob. Ps 1). Najdłuższy psalm i jednocześnie najdłuższy rozdział *Biblii* - Ps 119 - dotyczy w całości *Tory*, prawa Bożego.

Wizja prawa Bożego według psalmistów różni się od poglądu wyznawanego obecnie w wielu kręgach, iż prawo Boże jest zbiorem surowych reguł, które należy ściśle stosować, gdyż w przeciwnym razie spotka nas surowa kara jako konsekwencja łamania przepisów. Mówiąc o prawie Bożym, Dawid stwierdza, że świadectwa Pana nawracają duszę i czynią prostych ludzi mądrymi. Prawo Boże sprawia, że serce człowieka raduje się, a jego oczy zostają oświecone (Ps 19,8-11). Czy można coś takiego powiedzieć o świeckich kodeksach prawnych? W więzi przymierza przykazania Boże są wskazówkami oświecającymi nasz umysł i uzdalniającymi nas do radowania się głęboką więzią z naszym Stwórcą, Królem i Sędzią.

Tora oznacza raczej „naukę” niż „przepisy”. Dlatego *Psalterz* przedstawia Boże postanowienia jako bezcenne skarby, które „są bardziej pożądane niż złoto, nawet najszlachetniejsze, i słodsze niż miód, nawet najwyborniejszy” (Ps 19,11). Pozostawanie w przymierzu z Bogiem oznacza radowanie się bliską więzią z Bóstwem.

Część III: Zastosowanie

Fascynująca jest świadomość, w jak wielkim stopniu wiąże się ze sobą nawzajem pięć teologicznych tematów, które studiowaliśmy w tym tygodniu. Ta seria tematów zaczyna się i jest osnuta na założeniu, że Bóg jest Stwórcą. Zaprzeczanie tej podstawowej prawdy jest jednoznaczne z odrzuceniem Boga jako Władcy świata i Najwyższego Sędziego wszystkich ludzi. Gdyby Bóg nie był Sędzią wszystkich, wówczas każdy mógłby robić to, co sam uważa za słuszne. Nie istniałoby żadne wieczne prawo obowiązujące wszystkich jednakowo. Nie byłoby żadnych moralnych absolutów. Niestety, niektórzy twierdzą, że tak właśnie jest. Nawet niektórzy chrześcijanie padli ofiarą tej zwodniczej filozofii. Dlatego lekcja tego tygodnia jest bardzo ważna dla naszych rodzin, a zwłaszcza młodzieży, jak również dla wszystkich członków Kościoła.

Uznanie Pana jako Stwórcy prowadzi nas od przyjęcia Jego panowania w naszym życiu oraz Jego prawa do kierowania nami i karcenia nas, kiedy tego potrzebujemy. To Bóg jest naszym Sędzią. Nasz Stwórca pragnie zawrzeć więź przymierza z nami opartą na miłości. *Biblia* obiecuje nam, że posłuszeństwo wobec Boga i życie w więzi z Nim jest błogim i budującym doświadczeniem.

Jednym ze szczegółów, który poruszyliśmy nieco w tej lekcji, ale którego nie rozwijaliśmy pełniej, jest pielęgnowanie postawy chwały i radości. Poproś jednego z uczestników lekcji o przeczytanie na głos poniższego fragmentu. Ewentualnie możecie przeczytać go razem. Zachęć uczestników lekcji do naśladowania duchowej postawy psalmisty.

„Pójdźcie, radośnie śpiewajmy Panu,
Wznośmy okrzyki radosne skale zbawienia naszego!
Pójdźmy przed oblicze jego z dziękczynieniem,
Wykrzykujmy mu radośnie w pieniach,

Gdyż wielkim Bogiem jest Pan
I królem wielkim nad wszystkich bogów” (Ps 95,1-3).

Oprócz próśb i narzekań powinniśmy w naszych modlitwach uwzględnić chwałę dla naszego Króla i Sędziego. Nasz codzienny trud będzie łatwiejszy, a nasza pobożność pogodniejsza, kiedy będziemy trwać w więzi przymierza z Bogiem Niebios.